

Ik voel je voortdurend.

Tenminste, ik voel hoe je moet. Hoe je zal. Hoe je zal wandelen, hoe je zal zitten, hoe je zal knielen om mij te kunnen aanraken, ik voel hoe je je hoofd lichtjes naar links zal kantelen als je naar iets wil kijken dat groter is dan jezelf. Al zal er natuurlijk niets groter zijn dan jij.

Ik voel hoe je altijd en overal zal zijn, ver en vlakbij tegelijk. Onvatbaar. Als wind. En licht. Als alle licht. Geen schaduw zal je durven volgen.

Ik voel je helemaal. Voortdurend. En het voelt verschrikkelijk.

Het lijstje. Hoe ver staan we ondertussen.

Benen heb ik al, meer dan voldoende, en knieën ook. Haar heb ik al, al ben ik nog niet zeker van de lengte. En een halve heup, en daar, nog enigszins verloren tussen de rest, hangt al één van de twee putjes in je onderrug. Heel belangrijk. Maar moeilijk te vinden, die dingen.

Oren. Check. De kleinste die ik heb kunnen vinden. Grote oren zijn lelijk en bovendien praat ik niet graag, tenzij ongehoord, tegen de binnenkant van mezelf. Laat ik ze bewaren tot op het einde. Maar ogen moeten nog, minstens twee, en grote, en wimpers. En een mond, met lippen en daartussen een malse stem, een stuk hals, een setje schouders. En dan nog wat armen, handen, enkels en voeten.

Dat volstaat. Voorlopig. Laat ik daarmee beginnen.

De rest later. Ik kan tenslotte niets tegelijk.

